

8 ΜΑΡΤΗ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τα τελευταία χρόνια, διεθνώς, το φεμινιστικό κίνημα διεκδικεί μαζί τα δικαιώματά των γυναικών, προβάλλοντας πληθώρα ζητημάτων που ακόμη και σήμερα δείχνουν ότι η κοινωνική καταπίεση, η εκμετάλλευση, η βία και η ανισότητα είναι ζητήματα που αναπαράγονται ακόμη και πηγάζουν από το ίδιο καταπιεστικό σύστημα. Αποκορύφωμα αυτών των κινητοποιήσεων, αποτέλεσε η φεμινιστική απεργία των γυναικών στην Ισπανία, αλλά και σε 40 χώρες διεθνώς, που πραγματοποιήθηκε στις 8 Μαρτίου 2018. Οι εκατομμύρια γυναίκες που συμμετείχαν στην μαζική γυναικεία απεργία, δεν περιορίστηκαν απλά σε αποχή από τη δουλειά - για μια ολόκληρη μέρα ούτε έκαναν αγορές, ούτε καταπίσθηκαν με τις δουλειές του νοικοκυριού. Σύνθημά τους: «Αν σταματήσουμε εμείς στα-

ματά να γυρίζει ο κόσμος!» Στις διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν, οι άντρες έμειναν διακριτικά στα πίσω μπλοκ, με τις γυναίκες να διαδηλώνουν στις πρώτες γραμμές. Τα αντικαπιταλιστικά σύνθηματά ενώθηκαν με τα φεμινιστικά στο δρόμο. Οι γυναίκες καλούσαν σε απεργία ενάντια στην καταστροφή του περιβάλλοντος, τις εξώσεις, τον καταναλωτισμό, τον ρατσισμό, την πατριαρχία, τον καπιταλισμό. Μετά από αίτημα των γυναικών, πολλοί άντρες συνάδελφοι και σύζυγοι, έμειναν στο σπίτι ή στη δουλειά, καλύπτοντας την εργασία που θα έκαναν οι γυναίκες ώστε εκείνες να μπορέσουν να συμμετάσχουν χωρίς εμπόδια στις κινητοποιήσεις. Άλλο ένα πρόσφατο παράδειγμα που δείχνει ότι οι το γυναικείο κίνημα υπάρχει και μπορεί να νικήσει, ήταν η μάχη για την νομιμοποίηση της έκτρωσης, που

αποτέλεσε κομβικό αίτημα των μαζικών κινητοποιήσεων σε Πολωνία και Ιρλανδία, όπου χιλιάδες γυναίκες πλημμύρισαν τους δρόμους διαδηλώνοντας για το αυτονόητο δικαίωμά τους.

Υπάρχουν πολυάριθμα κινήματα διεθνώς που τα τελευταία χρόνια θέτουν ξανά στο προσκήνιο την ανάγκη της μαζικής διεκδίκησης των δικαιωμάτων των γυναικών στον δρόμο, στους χώρους εργασίας, στα σχολεία, στις σχολές.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ ΣΗΜΕΡΑ;

Η γυναικεία καταπίεση δεν είναι δυσάρεστη ανάμνηση του παρελθόντος. Ακόμη δεν μας έχουν δώσει ούτε ψωμί, ούτε τριαντάφυλλα. Μετά από τα περιστατικά στη Ρόδο και την Κέρκυρα, τα οποία είναι απλώς τα πιο γνωστά το τελευταίο διάστημα, η συζήτηση άνοιξε ξανά γύρω από τις (γυναικοκτονίες) στην Ελλάδα του 2019. Εκατοντάδες γυναίκες σε όλη την χώρα γέμισαν τους δρόμους φωνάζοντας: "Ούτε μία λιγότερη". Στη πολιτισμένη Δύση του 2019, τα περιστατικά βιασμού και σεξουαλικής παρενόχλησης αντιμετωπίζονται πια ως μέρος της καθημερινότητας. Αντί να καταδικάζεται ο βιαστής, συζητάμε για το μήκος της φούστας του θύματος και το σχήμα των εσωρούχων του, ακούμε τη χαρακτηριστική φράση «Τι να κάνει; άντρας είναι» και αντί να ανησυχούμε κάνουμε πλάκα στις παρέες μας. Δε συνειδητοποιούμε ότι αυτή η αντιμετώπισή είναι ακριβώς αυτό που ονομάζουμε «Κουλτούρα του βιασμού», η οποία καθιστά τη γυναίκα που διαμαρτύρεται εμμονική και υστερική, η οποία διαμορφώνει βιαστές και θύματα- ισχυρούς και αδύναμες και αποδυναμώνει τις αντιδράσεις της κοινής γνώμης απέναντι στη σεξουαλική βία (η οποία δεν έχει θύματα αποκλειστικά γυναίκες).

Ωστόσο, η γυναικεία καταπίεση δεν περιορίζεται στην «εγκληματικότητα». Ή μάλλον η εγκληματικότητα πηγάζει από μία κοινωνία που θέλει την γυναίκα κομμένη και

Η ιστορία της 8ης Μάρτη

Οι ρίζες της 8ης Μαρτίου, της Διεθνούς Ημέρας της Γυναίκας, βρίσκεται βαθιά χαραγμένη στην ιστορία του εργατικού κινήματος. Η 8η του Μάρτη του 1857 αποτελεί ημέρα – ορόσημο για το παγκόσμιο φεμινιστικό κίνημα. Την ημέρα εκείνη, οι λευκοντυμένες εργάτριες στις βιοτεχνίες ενδυμάτων της Νέας Υόρκης ξεσηκώνονται για πρώτη φορά ως εργαζόμενες γυναίκες. Οργανώνουν μαζική διαμαρτυρία και πικετοφορία, απαιτώντας καλύτερες συνθήκες εργασίας: ωράριο 10 ωρών (υπολογίζεται πως την εποχή εκείνη οι γυναίκες δούλευαν περίπου 16 ώρες! στα εργοστάσια), φωτεινές και υγιεινές αίθουσες εργασίας, καθώς επίσης και κατάργηση των φυλετικών διακρίσεων, άρση της ανισοτιμίας ανδρών και γυναικών, ίσα μεροκάματα με των κλωστοϋφαντουργών και των ραφιών. Οι εργοστασιάρχες απειλούν με απώλεια της απασχόλησής τους, απάντησαν με ομαδικές απολύσεις, ώστε να αποθαρρύνουν και να τρομοκρατήσουν τις εργάτριες που πρωτοστάτησαν στην απεργία. Η πορεία κλιμακώθηκε με την επέμβαση των αστυνομικών δυνάμεων, οι οποίες εν τέλει κατάφεραν να καταπνίξουν την απεργία. Παρόλο που η διαμαρτυρία βράφηκε στο αίμα, οι διαδηλώσεις εκείνης της μέρας χαρακτηρίζονται για το μέγεθος και τη μαχητικότητά τους. Η απεργία της 8ης του Μάρτη 1857 αποτελεί μία από τις σημαντικότερες στιγμές του εργατικού κινήματος διεθνώς. Οι γυναίκες στα ραφιάδικα και στην κλωστοϋφαντουργία έθεσαν για πρώτη φορά ζητήματα όπως η απάνθρωπη εκμετάλλευση, οι φυλετικές διακρίσεις, καθώς η ανισοτιμία μεταξύ ανδρών και γυναικών.

Χρόνια αργότερα το 1910 η Γερμανίδα επαναστάτρια Κλάρα Τσέκιν εμπνευσμένη από τους αγώνες των Αμερικανίδων εργατριών έθεσε το ζήτημα της διοργάνωσης μιας Διεθνούς Ημέρας της Εργαζόμενης Γυναίκας. Με τον τρόπο αυτό ορίστηκε η 8η Μαρτίου σαν Παγκόσμια Ημέρα των Γυναικών. Και από τότε γιορτάζεται σε όλο τον κόσμο, ως μία μέρα στην οποία η εργαζόμενη γυναίκα είναι πρωταγωνίστρια. Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση στη Σοβιετική Ένωση, η Ημέρα της Γυναίκας καθιερώθηκε για πρώτη φορά ως αργία. Η άνοδος του φεμινιστικού κινήματος σε Αμερική και Ευρώπη τη δεκαετία του '60 αναζωπύρωσε την Ημέρα της Γυναίκας, που από το 1975 διεξάγεται υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, με στόχο την ανάδειξη των γυναικείων προβλημάτων και δικαιωμάτων.

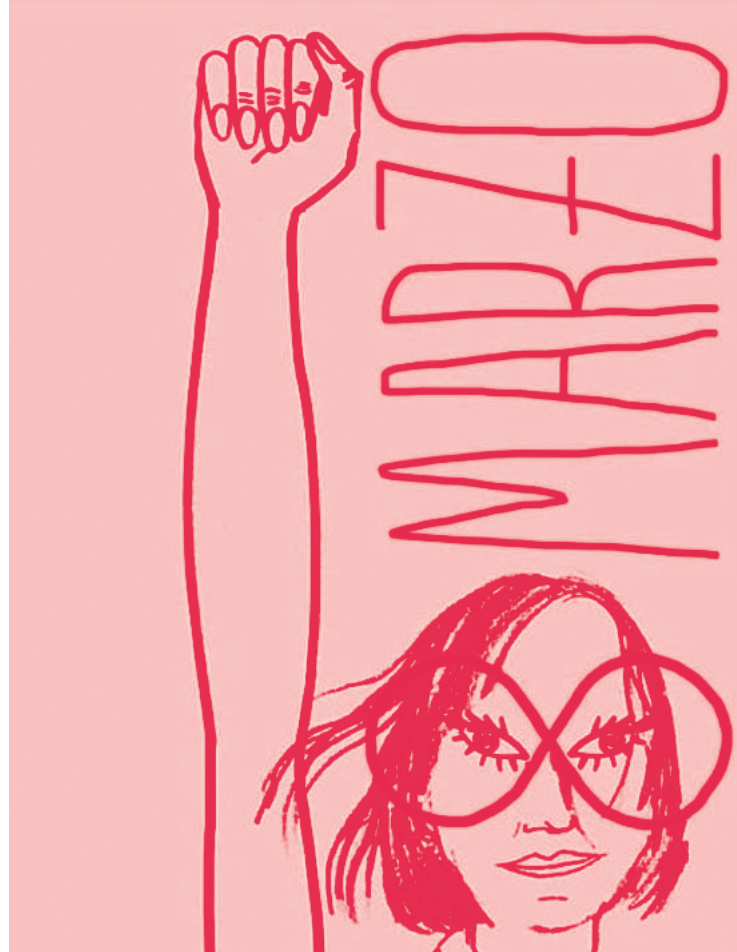
Στην Ελλάδα, η πρώτη απεργία εργατριών έγινε στις 13 Απριλίου του 1892, από τις υφάντριες του εργοστασίου υφαντουργίας των Αδελφών Ρετσίνα, στον Πειραιά. Εκείνη τη χρονιά, η συγκεκριμένη υφαντουργία αποφασίζει να μειώσει την αμοιβή που κατέβαλλε στις εργάτριες, από 80 σε 65 λεπτά το τόπι υφάσματος. Με την κοινοποίηση της απόφασης, περισσότερες από εξήντα εργάτριες αρνήθηκαν να δουλέψουν διέσχισαν σε πορεία τους δρόμους του Πειραιά κατευθυνόμενες στη διεύθυνση του εργοστασίου προκειμένου να διαμαρτυρηθούν. Η είδηση της απεργίας μεταδόθηκε από την «Εφημερίδα των Κυριών», την πρώτη εφημερίδα που κυκλοφόρησε το 1887 και προέβαλλε θέματα που αφορούσαν το δικαίωμα στην εκπαίδευση και το δικαίωμα στην εργασία των γυναικών.

Πολυάριθμες και αξιοσημείωτες συλλογικές προσπάθειες έχουν πραγματοποιηθεί μέσα στα χρόνια από εκείνη την πρώτη γυναικεία απεργία. Η μεγαλειώδης πορεία 23.000 εργατριών κλωστοϋφαντουργίας στη Νέα Υόρκη τον Μάρτιο του 1911 με το γνωστό σε όλες και όλους μας σύνθημα «Ψωμί και Τριαντάφυλλα», η απεργία των εργατριών υφαντουργίας στην περιφέρεια Βίμποργκ του Πέτρογκραντ την ημέρα της γυναίκας το 1917, η απεργία των καπνεργατών του 1924 στην οποία κάνει τη ζωή της η εργάτρια Μαρία Χουσιάδου είναι μόλις μερικές από αυτές.

ραμμένη στα μέτρα της για να λειτουργεί όσο το δυνατόν αποδοτικότερα. Το ίδιο σύστημα που θέλει την γυναίκα στο περιθώριο, στο σπίτι να προσέχει τα παιδιά, ταυτόχρονα την εξαναγκάζει και την υποχρεώνει να δουλεύει με περιορισμένες προσδοκίες, χαμηλότερους μισθούς και να προσπαθεί πολύ περισσότερο για μία καλύτερη θέση στην δουλειά σε σχέση με έναν άντρα. Είναι η ίδια κοινωνία, που διαμορφώνει νόμους και κανόνες που αφήνουν απροστάτευτα τα δικαιώματα των γυναικών, την γυναικεία μητρότητα, την ισότητα στους μισθούς και στην εργασία, το δικαίωμα στις δημόσιες και δωρεάν δομές προστασίας. Όλες αυτές οι ελλείψεις και η ανυπαρξία προστασίας των γυναικών δικαιολογούνται από την εκάστοτε Κυβέρνηση με έντεχνο τρόπο, οι γυναίκες τρέχουν καθημερινά και δεν φτάνουν, η καθημερινότητα είναι βραχνάς και στο τέλος της μέρας το μέλλον που επιφυλάσσεται για αυτές είναι πολύ συγκεκριμένο. Είναι εκείνες που θα αναθρέψουν τα παιδιά (τους/τις μελλοντικούς/ες εργαζόμενους/ες), θα φροντίσουν για τη καθαριότητα, το φαγητό και την φροντίδα των ηλικιωμένων. Κι όλα αυτά ΔΩΡΕΑΝ για το σύστημα.

Τα τελευταία χρόνια οι μνημονιακές πολιτικές του νεοφιλελευθερισμού έχουν χειροτερεύσει τη θέση όλων των εργαζομένων, αλλά πολύ περισσότερο των γυναικών, επιδεινώνοντας ακόμα πιο πολύ την θέση τους, καθώς είναι εκείνες που έχουν χτυπηθεί περισσότερο από την ανεργία, τις περικοπές σε μισθούς και επιδόματα και απαξιώνονται από την Κυβέρνηση που προτιμά να ξοδεύει χρήματα στους εξοπλισμούς, την ώρα που μειώνει τις δαπάνες του κοινωνικού κράτους για την προστασία και την ενίσχυση των γυναικών (ανέργων, μητέρων κ.α).

Σε αυτό το περιβάλλον, η καθημερινή ζωή μιας γυναίκας περιβάλλεται από σεξισμό σε σχέση με το σώμα της, το ντύσιμό της, την επαγγελματική της ζωή, τις σχέσεις της, τη σεξουαλική της ταυτότητα, τον κοινωνικό της ρόλο. Πόσες φορές έχει δεχτεί προσβολές και σχόλια για την εξωτερική της εμφάνιση; Πόσες φορές έχει επιταχύνει το βήμα της μετά από ένα χονδροειδές «κομπλιμέντο» για το σώμα της από κάποιον περαστικό; Πόσες φορές έχει ακούσει ότι πήρε προαγωγή επειδή «έκατσε» στο αφεντικό της; Πόσες φορές έχει υποστεί φράσεις όπως «άντε πλύνε κάνα πιάτο»; Πόσες φορές έχει υποφέρει από την κτητικότητα πρώην, νυν ή επίδοξου συντρόφου, έχει δεχτεί λεκτική ή σωματική επίθεση λόγω του μη mainstream σεξουαλικού προσανατολισμού της;

Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

Αντίστοιχα είναι τα περιστατικά στα σχολεία μας. Έχουμε αντιμετωπίσει πολλές φορές κριτική για τον τρόπο που επιλέγουμε να ντυθούμε, να συμπεριφερθούμε ή ακόμη χειρότερα έχουμε γίνει αποδέκτριες συμβουλών και παροτρύνσεων για το πώς θα γίνουμε σωστές μητέρες, εργαζόμενες κλπ. Στα σχολεία μας είναι που έχουμε βρεθεί πολλές από εμάς έρμαια στις διαθέσεις καθηγητών ή συμμαθητών μας. Όμως είναι η ίδια η κοινωνία που έχει διαμορφώσει αυτούς τους κανόνες και το σχολείο είναι κομμάτι αυτής. Υπεύθυνες είναι οι κυβερνήσεις που ασκούν τις πολιτικές αυτές, το σύστημα που χτυπάει τους πιο αδύναμους-ες σήμερα και αύριο θα τους χτυπήσει όλους. Η 8η Μάρτη, πρέπει να αποτελεί σημείο αναφοράς για σκέψη και δράση, όντας μία από τις πιο καθοριστικές ιστορικές στιγμές της καθολικής πορείας των γυναικών. Είναι πράγματι λυπηρό να διαπιστώνει κανείς πως η Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας ή αλλιώς η Διεθνής Ημέρα των Δικαιωμάτων των Γυναικών δεν λαμβάνει πολιτικές διαστάσεις, παρά μόνο προστίθεται στη λίστα των ημερών που συνιστούν άλλοθι για την αναπαραγωγή της χυδαίας εμπορευματοποίησης από την οποία διαπνέεται η σύγχρονη δυτική πραγματικότητα. Παρόλο που αρχικά η ημέρα είχε χαρακτήρα ταξικό και αποσκοπούσε στην ανάδειξη των προβλημάτων της εργαζόμενης γυναίκας, στην καταπάτηση που

εργαζόμενης γυναίκας, στην καταπάτηση που υφίστανται τα δικαιώματα των γυναικών, καθώς επίσης και στην αμφισβήτηση των κατεστημένων πατριαρχικών δομών και αντιλήψεων, σήμερα στην ημέρα αυτή έχει προσδοθεί ένας άλλος χαρακτήρας: η 8η Μάρτη, η ημέρα – ορόσημο της γυναικείας πορείας, κατακλύζεται από χειμάρρους ροζ καρτών, λουλουδιών, μαζικών εξόδων-πάρτι και τα συναφή, ενώ η πολίτης –καταναλώτρια αγνοεί το υψίστης σημασίας κοινωνικό και πολιτικό υπόβαθρο του γυναικείου αγώνα.

Η σύγχρονη γυναίκα, η σύντροφος, η σύζυγος, η μάνα, το «σεξουαλικό αντικείμενο», η αδελφή, η εργαζόμενη, η βοηθός, η τροφός, η νοικοκυρά, «ένα από αυτά μα και όλα αυτά συγχρόνως» οφείλει να εναντιωθεί στο κάλεσμα της σύγχρονης κοινωνίας που της προσάπτει πολλαπλούς και συχνά αλληλοαντικρουόμενους ρόλους. Τα σεξιστικά πρότυπα που κυριαρχούν, αναγκάζουν την γυναίκα από μικρή ηλικία να υπηρετεί έναν πολύ συγκεκριμένο ρόλο. Ξεκινώντας από το σχολείο, όπου πρέπει να είναι πρώτη στη τάξη, αλλά και ήσυχο κορίτσι που δεν προκαλεί, μέχρι και όταν ενηλικιωθεί όπου οφείλει να κάνει οικογένεια, να μάθει να μαγειρεύει κλπ, αναγκάζεται να προσπαθήσει πολύ περισσότερο από οποιονδήποτε άντρα για να τα καταφέρει, χωρίς να «απογοητεύσει» την κοινωνία. Οι

γυναίκες γράφουν την ιστορία παράλληλα με τους άντρες, όχι ως παθητικοί δέκτες ή αδρανοποιημένες και ασήμαντες προσωπικότητες. Το ζητούμενο είναι να επιτευχθεί η πλήρης και ουσιαστική χειραφέτησή τους – μια ριζική εξάλειψη της καταπίεσής τους, η οποία θα πηγάζει από την ισότητα ανδρών – γυναικών σε οποιαδήποτε έκφανση της ζωής.

Η 8η Μάρτη για εμάς, είναι η μέρα στην οποία είμαστε πρωταγωνίστριες. Είναι η μέρα που θα ενωθούμε όλες οι γυναίκες, μαθήτριες, φοιτήτριες, εργαζόμενες, άνεργες, μετανάστριες ΛΟΑΤΚΙΑ, γυναίκες με αναπηρία, προσφύγγισες και θα φωνάξουμε δυνατά σε όλο τον κόσμο ότι είμαστε πολλές και τα θέλουμε όλα! Η επιτυχία της 8ης Μάρτη, δεν θα είναι απλά μία μέρα διαφορετική, αλλά θα είναι το πρώτο βήμα ώστε όλο τον χρόνο οι γυναίκες να ζουν καλύτερα, να μην φοβούνται και να διεκδικήσουν τα πάντα, κόντρα στο σύστημα που καταπιέζει τις εργαζόμενες /ους για το κέρδος των λίγων. Στις 8 του Μάρτη κατεβαίνουμε όλες και όλοι στο δρόμο διαδηλώνουμε και απεργούμε και εμείς μαζί με τις φίλες, τις συμμαθήτριες μας, τις καθηγήτριες μας, τους φίλους και συμμαθητές μας. Κατεβαίνουμε στο δρόμο δίνοντας αυτή τη μάχη ενωτικά και συλλογικά. Για να χτίσουμε έναν κόσμο που θα μας χωρά όλες και όλους.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ

- Ψυχολογική υποστήριξη στα σχολεία, που θα υποστηρίξει τις μαθήτριες
- Μάθημα σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης, κόντρα στην αμάθεια
- Πληροφόρηση για την αντισύλληψη και δομές που να προστρέχουν και να ενημερώνουν τις νεαρές γυναίκες – μαθήτριες για το δικαίωμα στην έκτρωση – προστασία της μητρότητας
- Τα σώματά μας είναι δικά μας και το όχι σημαίνει όχι
- Πραγματική δημόσια δωρεάν παιδεία & υγεία
- Ίση αμοιβή για ίση εργασία

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ: ΣΑΒΒΑΤΟ 2 ΜΑΡΤΗ ΣΤΙΣ 7ΜΜ
[ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑ, ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 67]

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΜΑΡΤΗ ΣΤΗ 1ΜΜ
ΠΕΖΟΔΡΟΜΟΣ ΚΟΡΑΗ [ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ]

μαθητές-τριες
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ ΣΤΗ **ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ 8^{ΗΣ} ΜΑΡΤΗ**